

Ko ji je nemila smrt iztrgala mamico, pričela je živeti Albertina ono brezplodno življenje, o katerem ne vemo, je li sploh življenje. Vidno je bledela dan na dan, ubirala tožne strune ob potu in se v obilnih solzah spominjala dobre mamice. Pred nekaj leti pa je sama v cvetu let umrla v isti sobi-podstrešnici, kot njena mati.

In njene tožne citre samevajo sedaj tam v mokrem kotu, v njih pa snivajo večni sen pesni-žalostinke uboge Albertine.

— Zvonimir.

Njiva . . .

Razořana spet je njiva,
zrnje že kali nam v tleh —
sijaj, sijaj solnce zlato,
čuvaj ga v pomladnjih dnéh!

Slane Bog nas zdaj obvaruj,
vse uniči nam lehkó ;
kje potem bi našli kruha,
ki nam miljen je takó ?

Njiva razorana bodi
tudi naša nam mladost,
kar nasejemo sedaj si,
to bo žela „stara kost“ . . .

Taras Vasiljev.

Pri vodnjaku.

(K slik.)

Sivček in rujavček,
sočne trave sítia,
pit k vodnjaku gresta
vodo iz korita.

V moder se pogovor
tamkaj zapleteta —
možko govoriti
o ljudeh začneta.

Sivček dvigne glavo
in rujavčku reče:
„Glej, kak bistra voda
iz vodnjaka teče.

Če se je napiješ,
čutiš se junaka,
glava ti je modra,
kot ni vedno vsaka.

Si opazoval že
včasih hlapca Tinčka,
kadar malo préveč
se napije vinčka? —

„O, poznam ga vselej,“
mu rujavček pravi,
„kadar kje v gostilni
pamet vso zapravi.

Vse drugače stopa,
vse mu je napoti,
sebe večkrat zmerja,
tudi nas se loti.

Drugi dan pa voda
vselej ga ozdravi,
pije jo, da pride
k pameti spet pravi.

Voda — to studenec
prave je modrosti!
A pihače druge —
viri so norosti.“ —

Taras Vasiljev.

